

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2008	Μεγάλη Παρασκευὴ βράδυ 14 Ἀπριλίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θεάρεστος ἑορτασμός

«Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου» (Γ' στ. ἐγκ.)

Αυτό, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἀκούσατε εἶνε ἔ-
να ἀπὸ τὰ ἑκατὸ περίπου ἐγκώμια τοῦ Ἐπι-
ταφίου θρήνου, ποὺ ψάλλονται ἀπόψε. Εἶνε τὸ
πρῶτο ἐγκώμιο τῆς Γ' στάσεως τοῦ Ἐπιταφίου.
Πάνω σ' αὐτὸ ἐπιτρέψτε σ' ἐμένα τὸ γέροντα
ἐπίσκοπο νὰ διατυπώσω μερικές σκέψεις.

***

Ὅπως γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν
12 εὐαγγελίων τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ὁ Χρι-
στός τις πρωινὲς ὥρες τῆς Μεγάλης Παρα-
σκευῆς ὠδηγήθηκε δεμένος στὸ πραιτώριο,
γιὰ νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὸν Πιλάτο. Οἱ Ἰουδαῖοι,
σὰν ἄγρια θηρία, συνεχῶς φώναζαν «**Σταυ-
ρωθῆτω**» (Ματθ. 27,22). Ὁ δὲ Πιλάτος, ἂν καὶ ἀπὸ
τὴν ἀνάκρισι ποὺ ἔκανε πείσθηκε ὅτι ὁ Χρι-
στός εἶνε τελείως ἀθῶος καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐ-
λευθερώσῃ, ἐν τούτοις φοβήθηκε μήπως χά-
σῃ τὴν θέσι του, καὶ γι' αὐτό, λόγῳ δειλίας, ὑ-
πέγραψε τὴν καταδίκη του σὲ θάνατο. Καὶ σὲ
τί θάνατο! Τὸν πιὸ σκληρό, τὸν σταυρικὸ θά-
νατο, στὸν ὁποῖο καταδικάζονταν οἱ κακοῦρ-
γοὶ καὶ οἱ ἐγκληματίες· σ' αὐτὸ τὸ εἶδος θα-
νάτου καταδικάστηκε ὁ Χριστός. Οἱ ἐχθροί
του, γεμάτοι τώρα χαρὰ γιὰ τὴ «νίκη» τους,
πῆραν τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ
τὴν πόλι, στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ, καὶ ἐκεῖ τὸν
σταύρωσαν μαζί μὲ δύο κακούργους. Ὁ Χρι-
στός ἔμεινε καρφωμένος πάνω στὸ σταυρὸ
ἕξι ὥρες καὶ βριζόταν καὶ περιπαιζόταν ἀπὸ
τοὺς σταυρωτάς του. Τέλος, τὴν ἐνάτη ὥρα,
δηλαδὴ στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, εἶπε τὸ «**Τε-
τέλεσται καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε
τὸ πνεῦμα**» στὸν οὐράνιο Πατέρα (Ἰω. 19,30). **Νε-
κρὸς πλέον ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρό!**

Τὰ σώματα αὐτῶν ποὺ σταυρώνονταν ἔμε-
ναν ἄταφα καὶ κοράκια ἔρχονταν καὶ ἔτρωγαν
τὶς σάρκες τους. Ἄλλὰ στὴν περίπτωσι τοῦ
Χριστοῦ ἡ θεία πρόνοια ἀλλιῶς ὤρισε νὰ ἐξ-
ελιχθοῦν τὰ πράγματα. Ὁ βουλευτὴς Ἰωσήφ ὁ
ἀπὸ Ἀριμαθαίας τόλμησε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν

Πιλάτο τὴν ἄδεια νὰ θάψῃ τὸ ἄχραντο σῶμα
τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια, καὶ
μαζὶ μ' ἓνα κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, τὸ Νι-
κόδημο, καὶ μὲ τὶς μυροφόρες γυναῖκες ξε-
κάρφωσαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸ σταυ-
ρὸ κι ἀφοῦ τὸ ἐπλυναν καὶ τὸ ἄλειψαν μὲ πο-
λύτιμα ἀρώματα, τὸ τύλιξαν σὲ καθαρὸ σεν-
τόνι καὶ **τὸ ἔθαψαν** σὲ ἓνα καινούργιο τάφο,
ὅπου κανεὶς ὡς τότε δὲν εἶχε ταφῇ.

***

Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ σταύρωσι καὶ ἡ ταφὴ
τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, ἔχουν περάσει εἴ-
κοσι⁽²⁰⁾ περίπου αἰῶνες. Κάθε αἰώνας ὑπολογί-
ζεται ὅτι ἔχει τέσσερις⁽⁴⁾ γενιές (ἢ γενιὰ ὑπο-
λογίζεται σὲ εἰκοσιπέντε⁽²⁵⁾ χρόνια). Συνεπῶς
ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει ὀγδόντα⁽⁸⁰⁾ ὀλόκλη-
ρες γενιές· ἐμεῖς εἴμαστε ἡ ὀγδοηκοστὴ γε-
νιά. Ὅλες αὐτὲς οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων, λέ-
ει τὸ ἐγκώμιο ποὺ ἐρμηνεύουμε, προσφέ-
ρουν ὕμνο στὸ Χριστό, τὸν ὕμνοῦν καὶ τὸν
δοξάζουν. Στὸν ὕμνο αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ
λάβῃ μέρος καὶ ἡ δική μας γενιά. Καὶ γεννᾶ-
ται τὸ ἐρώτημα· **ἡ σημερινὴ γενιά ὑμνεῖ ἄρα-
γε καὶ δοξάζει τὸ Χριστὸ ὅπως οἱ προηγού-
μενες γενιές,** ποὺ ἔβλεπαν τὸ Χριστὸ πάνω
στὸ σταυρὸ, συγκινοῦνταν, ἔκλαιγαν καὶ μὲ
συναίσθησι ἔλεγαν «**Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅ-
ταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου**» (Λουκ. 23,42);

Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουμε· ἡ σημερινὴ
γενιά δὲν τιμᾷ, δὲν ὑμνεῖ, δὲν δοξολογεῖ ὅπως
πρέπει τὸ Χριστό. Ἄντι ν' ἀκούγεται τὴν ἁγία
αὐτὴ μέρα ὕμνος καὶ δοξολογία σ' αὐτόν, κά-
ποιοι «χριστιανοὶ» δυστυχῶς σὲ δρόμους καὶ
πλατεῖες ποικιλοτρόπως ἀσχημονοῦν, μεθοῦν,
αἰσχρολογοῦν, καὶ –τὸ χειρότερο– ἀνοίγουν
τὰ βρωμερά τους στόματα καὶ βρίζουν μὲ τὶς
πιὸ χυδαῖες λέξεις τὸ Χριστό, χειρότερα ἀπὸ
τοὺς Ἰουδαίους ποὺ κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸν
ὑβρίζαν τότε καὶ τὸν βλασφημοῦσαν. Ἔτσι,
ἀντὶ τοῦ μάννα χο-

λή» (ὄρθ. Μ. Παρ., ἀντίφ. ιβ'). Ἄλλοι πάλι μόνο στοὺς ναὸς μὲ τὰ χεῖλη ψάλλουν τὸν ὕμνον «*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*», ἐνῶ ἡ καρδιά τους μένει ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὸ θεῖο δρᾶμα. Ἄλλὰ ἡ γενιὰ αὐτῆ τῶν ἀπίστων καὶ τῶν ἀθέων, τῶν ψυχρῶν καὶ τῶν ἀσυγκίνητων ἀνθρώπων, θὰ παρέλθῃ, καὶ θὰ ἔλθουν νέες γενιές, ποὺ ὄχι μὲ τὰ χεῖλη ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά θὰ ψάλλουν τὸ ὑπέροχο «*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*».

● Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι καὶ στὴ σημερινὴ γενιὰ ὑπάρχουν πιστοί, ποὺ δὲν παύουν νὰ πιστεύουν καὶ νὰ **ὑμνοῦν τὸ Θεό**.

● Ὑμνος, λοιπόν, καὶ δοξολογίες ἀρμόζουν τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα ν' ἀναπέμπουμε ἀπ' τὴν καρδιά μας. Γι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν περιφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου πρέπει **σεμνοπρεπῶς νὰ συνοδεύουμε** τὸ Μεγάλο Νεκρὸ μας, νὰ τὸν κηδεύουμε μὲ τὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν κήδευσαν ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ συγκινητικὴ κηδεῖα. Κι ὅπως στίς κηδεῖες τῶν ἀγαπητῶν μας προσώπων κανένας δὲν γελάει καὶ θεωρεῖται ὡς ἀσέβεια πρὸς τὸ νεκρὸ τὸ νὰ γελάσῃ καὶ ν' ἀστειευθῇ κάποιος, ἔτσι καὶ ἀπείρως περισσότερο ἐδῶ· εἶνε μεγάλη ἀσέβεια πίσω ἀπὸ τὸν Ἐπιτάφιο ἄλλοι νὰ γελοῦν κι ἄλλοι νὰ συζητοῦν διάφορα θέματα. Ἄλλοι μόνο ἂν δὲν ἐκδηλώνουμε τὴν ἀγάπη καὶ τὴ λατρεία μας πρὸς τὸ Χριστό. Μόνο χυδαῖες ψυχὲς μποροῦν νὰ παραμείνουν ἀσυγκίνητες ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο καὶ αὐτὴ ἡ νεκρὴ φύσι πένθησε. Πῶς ἐμεῖς θὰ μένουμε ἀσυγκίνητοι καὶ θὰ γελάμε;

● Ὑμνος καὶ δοξολογία στοὺς Χριστό, τὸ πρῶτο μας καθῆκον. Σεμνοπρεπῆς ἢ παρακολούθησι, τὸ δεύτερο καθῆκον. Ἄλλὰ καὶ κάτι ἀκόμη. Τί; Κηδεύουμε ἀπόψε τὸ Μεγάλο Νεκρὸ. Καλούμεθα **νὰ θυμηθοῦμε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους νεκρούς** (πατέρες, μητέρες, ἀδελφούς, ἀδελφές, τέκνα, προσφιλεῖς συγγενεῖς καὶ φίλους). Ὡ πόσο πολλοὶ εἶνε! Τὰ ἄλλα χρόνια ἦταν μαζί μας καὶ ἀκολουθοῦσαν κι αὐτοὶ μαζί μας τὸν Ἐπιτάφιο καὶ ἄκουγαν τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ καὶ κάθονταν στοὺς ἴδιους τραπέζι καὶ τσουγκρίζανε τὰ κόκκινα αὐγά· τώρα ἀπουσιάζουν. Οἱ ψυχὲς τους βρίσκονται στοὺς ἄλλο κόσμος, κοντὰ στοὺς Χριστό, ποὺ εἶνε «*ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ*» (ἰω. 11,25). Ἄς τοὺς θυμηθοῦμε λοιπὸν κατὰ τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα. Τὸ συνιστᾷ τὸ τελευταῖο ἐγκώμιο τῆς πρώτης στάσεως, ποὺ λέει:

«*Τοὺς ἐν εὐσεβείᾳ μεταστάντας πιστοὺς ἐν σκηναῖς δικαίων, Σῶτερ, ἀνάπαυσον,*

βασιλείας σῆς αὐτοὺς καταξιῶν» (Α' στ. ἐγκ.). Στὰ παλιὰ χρόνια, ποὺ ὑπῆρχε βαθεῖα πίστι στοὺς Χριστό, τὶς ἅγιες ἡμέρες τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καὶ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πήγαιναν ὅλοι στοὺς κοιμητήρια καὶ ἀναβαν κερὶ καὶ ἔκαναν δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν προσφιλῶν τους νεκρῶν. Καὶ ὅπως διδάσκει ἡ Ἐκκλησία μας, οἱ ψυχὲς τῶν νεκρῶν μας ἀνακουφίζονται πολὺ μὲ τὰ ἱερὰ μνημόσυνα, τὶς δεήσεις καὶ τὶς προσευχὲς.

● Ἄλλὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἐξ ἴσου καὶ ἀκόμη περισσότερο οἱ ψυχὲς ἀνακουφίζονται καὶ θὰ λέγαμε αἰσθάνονται τὴν αὔρα τοῦ παραδείσου – πότε; Ὅταν τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες ὅλοι **κάνουμε ἐλεημοσύνες καὶ δωρεές** στοὺς φιλόπτωχα ταμεῖα καὶ στοὺς εὐαγγῆ ἰδρύματα. Μεγάλη Παρασκευὴ καὶ Πάσχα δὲν νοοῦνται χωρὶς ἔλεος, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνουμε πρὸς τοὺς πάσχοντες τὴν ἀγάπη μας, ποὺ, ὅσο σπουδαία κι ἂν εἶνε, ἐν συγκρίσει μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐμᾶς, δὲν εἶνε παρὰ μιὰ σταγόνα στοὺς ὠκεανό. Ὁ Χριστὸς ἔδειξε τόση ἀγάπη, ὥστε σταυρώθηκε γιὰ μᾶς· κ' ἐμεῖς οὔτε σταγόνα ἀγάπης γιὰ τοὺς πάσχοντες συνανθρώπους μας; Τί μᾶς ὠφελοῦν τότε τὰ ἐγκώμια καὶ οἱ ἀκολουθίες, οἱ ἐορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια, ὅταν οἱ καρδιὲς μας εἶνε ξηρὲς ἀπὸ ἀγάπη;

Ὑμνος καὶ δοξολογία στοὺς Χριστό! Κάθε γλῶσσα νὰ γίνῃ μιὰ κιθάρα ποὺ θὰ ψάλλῃ στοὺς Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου· σεμνοπρεπῆς ἢ συμμετοχὴ μας στὴν ἀποψινὴ ἐκφορὰ τοῦ Ἐπιταφίου· ἐπίσκεψι τῶν τάφων καὶ δεήσεις ὑπὲρ τῶν προσφιλῶν νεκρῶν· καί, τέλος, ἔλεος καὶ ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας. **Νὰ ὁ χριστιανικὸς ἐορτασμὸς** τοῦ Ἐπιταφίου τοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι, ὄχι μόνο μὲ τὰ χεῖλη ἀλλὰ καὶ **μὲ τὴν καρδιά** θὰ ποῦμε ὅλοι μας τὸν ὕμνο:

«*Αἶ γενεαὶ νῦν πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσφέρουσι, Χριστέ μου*».

* * *

Θέλω, ἀγαπητοί μου, νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο. Σᾶς παρακαλῶ κ' ἐφέτος, ἢ εὐλάβεια αὐτῆ ὄχι μόνο νὰ μὴν ἐλαττωθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξηθῇ· καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς ν' αὐξηθῇ τόσο πολὺ, ὥστε στὴ μαρτυρικὴ αὐτὴ γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος καμμιὰ ὕβρις καὶ καμμιὰ βλασφημία νὰ μὴν ἀκούγεται ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ μας, ἀλλὰ ὅλοι μὲ λόγια καὶ ἔργα νὰ τιμοῦμε καὶ νὰ δοξάζουμε τὸν σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν Χριστό, στοὺς ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**